

punkt i dette Spørgsmaal, saameget mere som vi maae finde, at vi ere afmægtige ligeoverfor Udsatets øvrige Medlemmer; jeg skal kun henstille Sagen som en simpel Følelsessag til det ærede Things velvillige Overveelse.

Thalbitzer: Jeg skal tillade mig ganske kort at motivere, hvorfor jeg har nogen Betænkelighed ved at gaae ind paa § 197, som er den første Paragraph af det 19de Capitel. Indtil Politivæsenet paa Landet bliver omordnet, hvad der forhaabentlig snart vil skee, er man i mange Land-Jurisdictioner i visse Egne meget langt fjernet fra Politivirghederne og udsat for Polituordner, som ikke blive paatale af det Offentlige af Mangel paa Embedsmænd, som ex officio kunne og bør paatale dem; man har ingen Anden at tye til i den Anledning end Sognekogderne. Man veed imidlertid godt, at, hvor respectable disse end i mange Henseender kunne være, optræde de dog nødvendig strengt mod Sognets Beboere, med hvem de for en stor Deel ere beslagtede eller dog bekendte, og de undlade derfor saameget som muligt at optræde som Politivirghed ligeoverfor dem, selv hvis slige Ordner have fundet Sted. Denne Ulempe havde været følt i meget lang Tid, og da Communalvæsenet paany blev ordnet ved Anordningen af 13de August 1841, troede flere Sogneforstanderskaber, at dennes § 20, hvori der staaer, at Sogneforstanderne ere pligtige til at bidrage deres til god Politordens Opretholdelse i Communerne, indeholdt en Forpligtelse for dem til at gjøre Alt for at hæmme Polituordner i deres respective Sogne, og anmeldte derfor det Slags Slagsmaal, hvorom der nærmest er Tale i § 197, til Politivirghederne. Disse syntes imidlertid ikke om denne Virksomhed fra Sogneforstandernes Side, idet de betragtede den som et Indgreb i Politimyndigheden, og klagede derover til Cancelliet. Cancelliet afgav derpaa en Resolution, hvori det fortolkede den nævnte § 20 saaledes, at Sogneforstanderskabernes hele Forpligtigelse bestod i ved et smukt og godt

Exempel at virke paa Communens Beboere, men at de derimod ikke vare forpligtede til — skjøndt de gjerne ligesom enhver anden Statsborger kunde gjøre det — at gjøre Anmeldelse om Slagsmaal og deslige; de skulde blot selv ikke slaaes og heller ikke drikke sig fulde; det var nok, og deri bestod deres hele Forpligtelse med Hensyn til god Politordens Opretholdelse. — De fleste Sogneforstanderskaber vare glade ved denne Fortolkning, og Anmeldelserne fra deres Side saaldt altsaa bort; i de Egne idetmindste, hvor jeg er bekendt, have Sogneforstanderskaberne trukket sig tilbage fra enhver Virksomhed i Retning af Politordens Opretholdelse. Dette er imidlertid efter min Mening meget beklageligt, idet mange Sager — og dette ville flere af de ærede Medlemmer med mig kunne bevidne — nu afgjøres som private, skjøndt de paa ingen Maade burde det og heller ikke vilde blive det, saafremt god Politorden var tilstede. Dette ligger vel deels hos Befolkningen og deels hos Virghederne, som nødvendig ville paatale en Sag som offentlig, naar den nogenlunde kan jævnes ved privat Afgjørelse, og navnlig ved det for fattige Folk saa fristende Middel, Penge, hvorpaa jeg desværre har oplevet flere Exempler. Jeg maa...

Formanden: Maatte jeg standse det ærede Medlem et Dieblit. Det forekommer mig ikke, at det Spørgsmaal, som det ærede Medlem berører, ligger for her.

Thalbitzer: Maa jeg dog tillade mig at bemærke, at det Slags Polituordener, som jeg omtaler, nævnes i § 197, hvor der henvises til privat Afgjørelse af saadanne Sager, som jeg mener ikke bør finde Sted.

Formanden: Det var Angivelser fra Sogneforstanderskabernes Side, hvorved det forekommer mig, at det ærede Medlem dvælede, og det var det, jeg meente, der laa udenfor Sagen.